

WAT HEB IK GEZONDIGD?

Mediatie over 1 Kon. 18 : 9a

‘Maar hij zeide: Wat heb ik gezondigd, dat gij uw knecht geeft in de hand van Achab, dat hij mij dode?’

Dit is een woord van Obadja, de paleisvoogd van Achab, tot Elia. In een bewogen betoog probeert hij onder de opdracht van Elia, Achab te gaan vertellen, dat Elia weer binnen de grenzen van Kanaän is teruggekeerd, uit te komen. Tot driemaal toe verzekert hij Elia, dat dit zijn leven zal kosten. Is Obadja dan zo bang? Bepaald niet. Onder levensgevaar heeft hij 100 profeten van de HEERE in spelonken verborgen en ze op eigen kosten onderhouden. Waarom dan zo bevreesd? Omdat hij betrokken raakt in een laaiend conflict tussen de profeet en de koning. Wanneer twee tot de tanden gewapende mannen op elkander afstormen, is het zaak daar niet tussen te komen. En dit vraagt Elia van hem.

Het valt waarlijk niet mee om bode te zijn tussen de profeet en de koning! Dat hebben de twee aanvoerders van vijftig soldaten ondervonden, die Elia (op bevel van een koning) moesten gaan arresteren. Het kostte hun leven. Er is tussen de profeet als drager van het Woord Gods en koning Achab een zo grote hoogspanning ontstaan, dat het vuur er aan alle kanten uitschiet.

Tegen dit bevel brengt Obadja twee dingen in: Hij wijst erop, dat hij van de jeugd aan de HEERE gevreesd heeft en dat hij de profeten heeft verborgen. Klinkt dit niet wat eigengereid? Nee! Want Obadja toont zijn geloof uit zijn werken. En dat is niet van vandaag of gisteren. Want hij heeft de HEERE gevreesd van zijn kinderjaren af. Obadja was geen *‘krater’-christen*. Wat is dat, vraagt u? Dat zijn mensen, die op latere leeftijd plotseling worden omgezet, maar in het verdere van hun leven de erfenis van hun onbekeerde jaren als een last meedragen. Is het wonder dan niet groter, wanneer wij op verdere af zelfs zeer hoge leeftijd bekeerd worden? Een eeuwig wonder! Maar het is nog begeerlijker, wanneer God in onze jeugd reeds alle weerstanden breekt en ons hart overbuigt naar Hem toe. Daarom doet God ook zo'n dringend appel op jonge mensen! Zij missen niets, wanneer zij de *‘lekkernijen’* van de wereld niet eten, maar worden bewaard voor o zoveel kwaad. Daarbij is niets te vergelijken met de dienst des HEEREN.

In Obadja's mond klinken deze argumenten onzuiver. Want hoe waar het ook is, dat de vromen van het Oude Testament de zegen op de vreze des HEEREN voor een deel in dit leven verwachten, God beveelt nooit iets wat schadelijk is. Het bevel luidde: *‘Ga naar Achab!’* De vrees van Obadja was: Achab zal mij doden! Dat was een ernstige vergissing, voortkomend uit kleingeloof. Want God heeft nog nooit een van Zijn kinderen aan de vijanden uitgeleverd. Hij bewaart ze met een almachtige en eeuwige bewaring. Niet de vijanden beslissen, maar God alleen. Wat een les! Wat een oproep te gehoorzamen op elk bevel van de HEERE. Ziende op het bevel en blind voor de uitkomst.

Zoetermeer, November 1970

Ds. G. Boer